

El propassat 12 de juliol, el debat a les Corts sobre la nova llei de Ràdio Televisió Valenciana era a punt de cloure's quan, de cop, la diputada popular Alicia de Miguel va acusar el síndic de Compromís, Enric Morera, d'haver buscat "dreceres" per a col·locar programes de la productora Endora a la graella de l'ens públic. Una productora a la qual va estar lligada la seua esposa i unes dreceres que, segons De Miguel, havien de conduir al despatx del director general de RTVV, José López Jaraba.

Morera de seguida va demanar un torn de paraula que, per al·lusions, li va ser concedit. Va afanyar-se a demanar que el PP esclerara quines eren les dreceres i quines connexions amb Endora —que ha elaborat per a RTVV programes com ara *Gormandia*, *Mercats*, *Barri*, *Comunica't* o *La finestra indiscreta*, entre més—haurien suggerit la seua mediació. De Miguel va limitar-se a respondre-li que Morera sabia "prou bé" a què es referia i va deixar-ho estar. Morera, escandalitzat i sense el micròfon activat, va acusar els populars d'orquestrar una campanya en contra seu i del seu grup. "No hi tinc cap vinculació!", exclamava en veu alta com qui clama al desert.

Els atacs del PPCV als partits de l'oposició —i molt especialment, per aquest ordre, a Compromís i el PSPV-PSOE—han agafat un *in crescendo* en què no importa el fonament de les acusacions, sinó que el ritme no afluixe gens. Curiosament, els diputats d'Esquerra Unida de moment n'han restat sans i estalvis, potser per la bona opinió que la majoria del grup popular té de la seua síndica, Marga Sanz, a qui De Miguel mateixa va lloar per la "seriositat" i "preparació" que havia demostrat durant el procés de negociació de la llei de RTVV, ni que s'hi mostrara obertament en contra. La bel·ligerant oposició de les diputades Marina Albiol i Esther López Barceló i el marcatge ferm d'Ignacio Blanco i Lluís Torró no desperten tanta ràbia com la dels altres dos grups opositors, al si del PPCV.

A Enric Morera, per contra, els atacs personals no li venien de nou. Ni de bons. Amb motiu de les manifestacions que els alumnes de l'institut Lluís Vives de València van secundar el febrer passat en defensa d'una educació pública de qualitat, una de les seues filles —menor d'edat— fou identificada per la policia,

Àngel Luna, síndic socialista del 2007 al 2011, fou jutjat per un presumpte delictes d'encobriment.

Un equip molt ofensiu

Investigats pels jutges a causa dels nombrosos casos de presumpta corrupció que els afecten, i assetjats per uns partits opositors que fins i tot s'han personat com a acusació particular, els dirigents del PP valencià van concloure fa temps que la millor defensa era un bon atac. I decidiren de perseguir aquells que els persegueixen, una tàctica ofensiva que, malgrat tot, fa aigües.

Mònica Oltra i Enric Morera, les víctimes preferides del PPCV actualment.

conjuntament amb sis persones més, com a presumpta autora d'un seguit de pintades reivindicatives –en concret, 32– efectuades a diversos monuments històrics, com ara les torres de Quart i les de Serrans. La policia els va interceptar en rebre un avís i els va posar a disposició dels pares alhora que n'informava la fiscalia de menors. L'Ajuntament va xifrar la neteja en 1.200 euros.

Luis Salom, assessor de joventut i persona molt propera a l'alcaldeessa, Rita Barberà, va esbombar a la xarxa social Twitter que la filla de Morera era una de les set persones identificades per la policia. Ja ho havia estat amb motiu de les protestes davant la comissaria de Sapa-

dors que van repetir-se els dies següents a la violenta actuació de la policia.

Alguna premsa afí al PP se'n va fer ressó, i Morera va anunciar que denunciaria la filtració de dades personals i les difamacions rebudes per la seua filla. Diputats del PP a les Corts, com ara l'exconsellera Trini Miró i l'alacantí Antonio Peral, van ser alguns dels qui no tingueren miraments a atacar verbalment la filla del síndic de Compromís. Morera també va dir que aquesta havia estat l'única de les set persones detingudes que la policia va aïllar –en un cotxe patrulla– quan fou traslladada a la comissaria.

Però les invectives que el PP valencià ha llançat sobre Morera no s'acaben ací.

Un mes després, el 29 de març, dia de la vaga general convocada pels sindicats arran de l'aprovació de la reforma laboral, els populars es van negar a ajornar el plenari de les Corts que hi havia previst. Les absències als bancs de l'hemicicle van ser notables –molts diputats del PSPV-PSOE no hi van fer acte de presència, ni tampoc cap dels d'Esquerra Unida– i Morera, com a síndic de Compromís, es va limitar a assistir-hi per a mostrar el seu rebuig a la celebració de la sessió plenària. Ho va fer, a més, amb un adhesiu a l'americana en què es llegia "29M serveis mínims".

Era dijous i hi havia sessió de control al president, una oportunitat que aquest tampoc no va deixar passar. Durant el seu torn de resposta a Morera, Alberto Fabra va retraure-li que recriminara el PP de no haver desconvocat el ple, alhora que ell, aquell dia, tinguera obertes totes les seues empreses –dedicades a la promoció de la pilota valenciana, de venda de roba esportiva, de turisme rural i de telecomunicacions– com si es tractara d'una jornada laborable qualsevol.

Diana Oltra. Ara, qui més animadversió desperta entre els populars valencians és, sens dubte, Mònica Oltra. I de llarg. En realitat, l'*estima* és recíproca i ve de lluny. Des que el primer Compromís es va migpartir i ella va esdevenir síndica d'una de les dues faccions.

Fou aleshores que va començar a marcar un perfil propi –vehement i desinhibit– que va arribar al primer moment de clímax el 7 de maig del 2009, quan fou expulsada de la cambra per la presidenta de les Corts, Milagrosa Martínez. El motiu, una samarreta amb el rostre del president Francisco Camps –que acabava de ser encausat pel *cas dels vestits* i defugia les Corts– amb un lema ben significatiu: "Wanted. Only alive" ('Es busca. Només viu'). Aquell fou el seu salt a la fama.

I la fama no l'ha abandonada. Mònica Oltra és la política valenciana més mediàtica de l'oposició, la que més apareix als mitjans públics estatals i qui més joc dóna a l'hemicicle. És enèrgica i contundent, massa irreverent en un món tan políticament correcte. Un caràcter que topa amb el PP valencià i que l'ha convertida, clarament, en la seua diana predilecta.

Juan Cotino, president de les Corts a la legislatura en curs, també ha trobat l'ocasió de fer-la fora de la cambra, i no

l'ha desaprovechada. I amb una samarreta com a coartada, que encara li atorga més mística. Fou el 15 de febrer passat, quan Oltra va seure a l'escó amb una samarreta negra que deia, amb lletres ben blanques, "No nos falta dinero, nos sobran chorizos". Després d'haver estat advertida i que ella demanara a Cotino si se'n sentia al·ludit, el president va amonestar-la per tercera vegada i va comminar-la a abandonar la sala. Tots els altres diputats de l'oposició van secundar Oltra, però el PP no se'n penedirà mai. Allò va fer decaure el punt del dia que, a instàncies d'EUPV, havia de tractar la reprovació de Francisco Camps pel contracte "lesiu" que havia acordat amb el magnat Bernie Ecclestone per tal que València acollira un gran premi anual de fórmula 1.

Aquell episodi va significar un abans i un després a les Corts, ja que Cotino va modificar el reglament de la cambra per tal d'explicitar l'obligatorietat de "vestir decorosament" a fi de mantenir l'"ordre parlamentari". Però Oltra encara ha descol·locat els populars en la comissió d'investigació d'Emarsa, en què lluí una samarreta en què es llegia amb claredat la marca: Mango.

La de la samarreta no fou la primera topada seriosa entre tots dos. Cotino, quan era vice-president tercer, va etzibar-li que "si fora pare", li faria "vergonya" de tenir una filla com ella, "però com que possiblement no el coneix..." La frase apuntava a la vida privada d'Oltra, filla de pare separat emigrat a Alemanya a qui la legislació franquista no reconeixia descendència amb cap altra dona. Mònica Oltra havia estat durant molts anys Mónica Jarque Tortajada –els dos cognoms de la mare–, i Cotino ho sabia prou bé. Des de la Conselleria de Benestar Social havia tingut accés a l'expedient d'adopció de dos xiquets etiòps tramitat per la diputada de Compromís, en què es descobria el seu canvi de cognoms –certificat el 1981. Cotino, l'endemà de l'exabrupte, va demanar disculpes públiques a Oltra, que no va tenir inconvenient a acceptar-les de seguida.

Abans, com a conseqüència d'una protesta ciutadana al Cabanyal el 6 d'abril del 2010 contra l'enderroc de cases al barri per part de l'Ajuntament –que aspira a migpartir-lo amb la prolongació de l'avinguda de Blasco Ibáñez–, Oltra havia estat processada per "desobediència lleu a l'autoritat", quan es negà a

María Teresa Fernández de la Vega va votar a Beneixida, però li va eixir car. A sota, Mireia Mollà

abandonar la zona tot i els requeriments de la policia. Per bé que l'Audiència provincial va declarar prescrit el presumpte delictes, sengles recursos de l'Ajuntament de València i de la fiscalia van reobrir la causa, de què ara es fa càrrec el Tribunal Superior de Justícia (TSJCV) per la condició d'aforada d'Oltra. La síndica d'Esquerra Unida, Marga Sanz, té un procés paral·lel obert per aquests fets.

Una altra diputada de Compromís, Mireia Mollà, ja ha estat jutjada. Enrique Ortiz, constructor estrella d'Alacant i un dels que sembla que finançà irregular-

ment el PPCV, va demandar-la per haver malmès el seu "honor", cosa per què li demanava 150.000 euros. El 2 de febrer d'enguany passava pels jutjats d'Alacant amb Oltra com a advocada defensora, i deu dies més tard, la magistrada considerava que "ha de prevaldre els drets a la llibertat d'informació, d'expressió i de crítica política de Mireia Mollà".

Mollà, més recentment, ha vist com cap membre del PP no se solidaritzava públicament amb ella arran d'una conversa interceptada als caps de la trama de la cooperació –que podia haver desviat

el dia que va acudir a declarar. A la dreta, Jorge Alarte i Leire Pajín.

més de quatre milions d'euros públics—, en què es revelava la intenció de “viol·lar-la” o fer-li “qualsevol cosa d'aquest tipus”. La mesa de les Corts es va limitar a condemnar les paraules, sense acceptar-ne l'empara.

El 12 de juliol, mentre el conseller de Governació compareixia a la cambra a causa dels incendis, i abans que s'hi tractara de la nova llei de RTVV, Cotino va fer fora Mollà per haver dit “mentider” a Serafín Castellano fora de micròfon. Una altra expulsió que tapava un debat important.

A judici. Més ràpid fou el judici a Àngel Luna, síndic socialista i fuet permanent de Camps els dos anys que aquest va compatibilitzar la presidència de la Generalitat amb el títol d'encausat.

El PPCV s'hi va querellar perquè Luna havia exhibit a la trona de les Corts, el 24 de març del 2010, un informe secret de la Unitat de Delictes Econòmics de la policia (UDEF) en què quedava al descobert el presumpte finançament il·legal dels populars valencians a través de diverses empreses —una de les quals, la de la família Cotino— relacionades,

al seu torn, amb la trama *Gürtel*. “Me'l vaig trobar a la taula”, repetia Luna com a argument de defensa, però la “grave-tat” de l'afer va dur el PP als tribunals. Luna fou jutjat al TSJCV abans i tot que Camps, encara que fou una vista exprés: el 5 d'abril del 2011 al matí. I la sentència, una setmana més tard, va absoldre'l del delictes d'encobriment que demanava el PP. Luna en va tenir prou d'insistir que l'informe en qüestió havia aparegut a la seua taula, dins un sobre i sense cap nom de remitent.

La persecució de Luna incloïa un presumpte tracte de favor, a l'etapa com a alcalde d'Alacant —1991-1995— de part d'Enrique Ortiz. Els populars exigien a Luna que aportara les factures, per valor d'uns 4.000 euros, de les obres que la mercantil d'Ortiz havia fet a casa de l'esposa de Luna a la darrerria dels anys 90. El jutge Juan Climent, de la sala civil i penal del TSJCV, va arxivar la causa *ipso facto*. L'obertura del sumari *Brugal* destapà que Sonia Castedo, alcaldessa d'Alacant, havia demanat a Ortiz —amb qui mantenia una relació d'amistat— que buscara possibles dades contra Luna.

Jorge Alarte i Leire Pajín també van ser objecte de la ira del PPCV. En el primer cas, van suggerir un tracte de favor d'ajuntaments socialistes de l'Horta a la grua de la seua família —quan, precisament, els Alarte havien abandonat *motu proprio* les concessions per a evitar suspicàcies— i, en el segon, van blocar sis mesos l'elecció de Leire Pajín com a senadora per designació territorial.

L'única batalla guanyada pel PPCV, i fora de temps, fou la que Esteban González Pons va mantenir amb María Teresa Fernández de la Vega: va acusar-la d'haver-se empadronat a Beneixida (Ribera Alta) “il·legalment” i gràcies a una “reclassificació”, cosa que li va permetre de votar a la circumscripció de València, que va encapçalar amb el PSOE el 2008. De la Vega va demanar-lo, però ell va eixir-ne victoriós al Tribunal Suprem, que no va considerar ferit el dret a l'honor de la vice-presidenta espanyola. Ella, segons la sentència, “va assumir el risc que hi haguera crítica social i que el seu principal adversari polític a les següents eleccions generals se n'aprofitara”. De la Vega ha hagut de pagar-ne les costes.

Víctor Maceda